

ratolesti, že by se na nich mohlo oběsit deset lidí, tak jak to kreslil a maloval Goya... Dneska mi přišla na mysl ta její věštba, v zadumání jsem sestoupil k potoku, stála tam ta vrba připravená, ale já jsem nebyl ještě zralý pro to, abych splnil věštbu Mařenky, abych se oběsil... Ale pro jistotu jsem dal všechno mlíko, všechno maso na talíře a odejel jsem, protože jsem se lekal toho, co na mne čekalo nazítří. Nějakou se trvačností toho, že už jsem nemohl být ani v Praze ani v Kersku, tedy jsa v Praze jsem se rozejel za koččkama do Kerska, a když jsem zastavil, když jsem vystoupil a kočky mi běžely vstříc, pak jsem je hladil v pokleku, nebral jsem je na ruku, netisknul jsem si je ke tváři, ale pomalu jsem vcházel pod břízy, zjitřený a dolekaný, protože mi nepříšla ta moje koččka, která mne měla nejraději a kterou i já jsem miloval k zbláznění. A když jsem odemknul a nalil mlíčko a dal maso, když jsem otevřel okno, tak jsem ztuhnul. Uviděl jsem Švarcavu ležet v krmítku, v tom krmítku udělaném ze starého rádia, ležela tam a vysílala na mne tak zamilované oči plné lásky, že jsem vyšel jako ve snách, a když jsem došel ke krmítku, viděl jsem, že i Švarcava má kofátko, černá a strakatá, že se otáčí na záda, tak jako potápějící se válečná loď, jak se na mne dívá láskyplně a zve mne, abych se podíval na to

její štěstí, které mi přinesla do mé parcely, že tady, v krmítku, mi nabízí ty svoje poklady, těch svých pět kofátek... Zastrčil jsem tam ruku, Švarcava mi lizala vděčně ruku, a já jsem položil hlavu na to krmítko, dal jsem obě ruce tam ke Švarcavě, tiskl jsem hlavu na hranu bývalého rádia, jako bych naslouchal teskným zprávám o katastrofách ve světě, oddychoval jsem a nemohl jsem se vzpamatovat, tak jsem dlouho stál, srdce mi tlouklo, a zase se mi objevila věta, kterou mi moje žena přijemňovala pobyt o vikendu v Kersku... Co budeme dělat s tolika koččkama? Když jsem se trochu vzpamatoval, nejdřív mi napadla věštba Mařenky, že se jednou oběsím na vlastní vrbě u potoka, ale pak mi došlo, kdo by ale dal kočkám jíst a pít? A tak jsem ustoupil od krmítka, díval jsem se na Švarcavu, na ty její zamilované krásné oči, který se třpytily pýchou, natačela se, aby kofátka jí líp a víc mohla cucat, a já jsem byl tak dojat těma očima a tou neviditelnou šťávou, která stříkala lásku jen pro mne a do mých očí, že jsem vdul hlavu do krmítka, a Švarcava mne olíbala, olizovala tak, jako bych byl jejím kofátkem, a znovu a zase a ffnčila mi do ucha sladká slovička té kočičí lásky, že jsem si umínil, ať se stane, co se stane, že všechna ta kofata si nechám, že každému, kdo si vezme ode mne kofátko, že dostane ode mne pět set korun jako kočičí

netopí je nahore,

500 maxf.?